

IV

Όγκοι σκοτάδι λέξεις ακίνητες σέ φιωμένους
τόμους, εξερθρωμένες ώμοπλάτες ήρώων, πρωινά
γεμάτα κατάγματα καλοκαίρια γεμάτα
ναυτία.

Κι εκείνα τά γαυγίσματα στόν άδειο δρόμο ή συλημένη
πόρτα γρήγορα λόγια σά ριπές μεταλλικά παραγγέλματα
έκείνο τό μαχαίρι ανάμεσα στίς ώμοπλάτες.
Καί πάλι ό μέγας ποταμός καί όχτες δύο μόνο άλίμονο
κατά μήκος, κι ό μή ών μετ' έμοϋ κατ' έμοϋ έστί
κι ήρθε τό πλήρωμα νά διαλέξεις τούτο τό μαϋρο ριζικό
γιά νά θάλει μιά τάξη.

VII

Χρόνος σημαδεμένος, χώρος μέ σκοτεινές οϋλές
πτώματα πού έπιπλέουν πάνω στήν άσφαλο
καί τό χορτάρι
Κατέθηκαν οι κυνηγοί από τον άλλο πόλεμο
μέ τά αίματα οι σκοτεινοί φονιάδες, σ' αυτή
τή βρώμικη έπιστάτευση. Οι άμεμπτοι Έλληνες

κατέθηκαν

από τά παγωμένα δάση, οι μελανοί τσολιάδες
απ' τά χασάπικα τής ιστορίας.

Χρόνος χωρίς κενά σημαδεμένος.

Ή μηχανή στίς κατακόμβες χωρίς συναισθήματα
ό σκοτεινός τροχός, ή μιά έγκοπή πάνω στήν
άλλη.

Άλυσίδα.

Δέντρα πού περπατούσανε στό φώς· άηδόνι, άηδόνι
μέσα στίς μαϋρες ρεματιές
μικρό νεκρό κορίτσι, έδω
καί τρεις χιλιάδες χρόνια.

Ανεξιχνίαστα στοιχεῖα πού δέ γνώριζε
κανείς
γραμμένα στό χαρτί μέ σινική μελάνι.

Ἡ μουσική κατατομή πρώτη φορά ἀνεβαίνοντας στό φῶς
ἀπό τή μαύρη θάλασσα.

Ἡ ἀθέατη ὄψη
τῆς ψυχῆς σου στήν ὀθόνη.

IX

Σκοτεινές μεταλλάξεις τοῦ καιροῦ, θλιβερές
αὐλητρίδες.

Μέλη ἄξεστα

πομπῶδη.

Καμιά συνάφεια μέ τό φῶς.

Καμιά συγγένεια μέ τά χρωματοσώματα

τῶν ἀγαλμάτων.

XII

Σφυγμός καλπαστικός ἀναπνοή μέ μή
κανονικά ἐπάρματα· ἐπάρματα στηθάγχης
μαρμαρυγή τῶν ἰδεῶν, ἡ ἀλλαγή τοῦ σθένους στήν ἠλεκτρική
ἐκκένωση.

Ἄλλα κανονισμένα σ' αὐτή τή μαύρη Κλινική
σ' αὐτή τή φοβερή μονάδα
ἀνανήψεως.

Ἄνοιγεις τά μάτια... δέν πεθαίνεις
δέν μπορεῖς νά ξεφύγεις.

XV

"Ένα πέτρινο τείχος ριζωμένο στο αίμα.

Καί παραπέρα ο αδερφός σου αγνώριστος
μιά μαύρη λάμψη.

"Ένα πέτρινο τείχος
ανάμεσα σέ κείνο πού εΐταν κάποτε, μπορούσες νά τό πείς
πρόσωπο του αδερφοῦ μου καί σέ σένα
ανάμεσα σ' αυτό τό φῶς, μιά κόκκινη χαράδρα
ἐκεῖ πού ἡ νύχτα προχωρεῖ θερίζοντας
ἀρτηρίες καί ρίζες ἀρχέγονους συνδέσμους του ἔρωτα
τό θυζι τῆς Μάνας ἀπό κείνη τή σχισμή του φόβου
πού εΐταν κάποτε στόμα παιδιοῦ, χείλη θυζαίνοντας
οὐράνo καί γάλα, τώρα ξερνώντας σίδερο καί σίδερο

κάθε γεφύρι ανάμεσα στά γεγονότα
καί πιά βαθιά ἐκεῖνο τό ποτάμι, χωρίζοντας στά δυό
στά τέσσερα τό πρόσωπό σου, λίγο στό φῶς
λίγο στό σκότος
λίγο στό μισόφωτο.

Μανώλης Πρατικάκης

τράμ/4

ἀνέκδοτα κείμενα

**ΜΙΛΤΟΥ ΣΑΧΤΟΥΡΗ, ΝΙΚΟΥ ΚΑΧΤΙΤΣΗ,
ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΤΣΑΡΟΥ
ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΜΑΡΚΟΓΛΟΥ, ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΚΟΛΑ
Θ.Δ.ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ**
